

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' שמין את הגייד. ע"ל
 1 ע"כ תול"ה ור"כ יוסף:

מוסף רש"י

[illegible]

כח קרא אלמנית הגט קח
דמי חמי וכח דקרא אלמנית
מה יציאה בעיניו ל
טוביה לשמה (סו:). הדר
קודם הכניסה לו: נמלך נה
עשה לי שירים. למדין
המחל עליו

ואפילו יורש. של מלוה: מוחל. שטלוה לא נחייב ללווק כלום חלה מחמת המוכר והרי מחלו אצלו. ר"מ לית ליה דשמואל הלכך סמכה דעתה ולא לתישיבין דלמא חזיל ומחיל ליה ורבנן אית ליה דשמואל הלכך לא סמכה דעתה דקברה חזיל ומחיל ליה: אית לכו דשמואל.

דל' צעי אול ומחיל ליה; וסכא
באשה קא מיטניג. כלומר אם היה
תקנון קרקע בדמי שטר זה ודלא
אז קנה המלוה את הקרקע ודלא
סמכה דעתא דבעל קרקע אזל באשה
סבר ר"מ דסמכה דעתא דבעל קרקע
לדמיא אזל לא שציק לדידי ומחיל
לדאחרי; כעמוד שטקס. אמר לו
כן קנה. ואין טעם בדבר דהא חד
הוא מחלת מילי דשוינה רבנן
לכלתא כלל טעמא דמס' גיטין; כן
בספקין. לדמיא טעמא וסמכה דעתא
דמקבל; נימא כהנא. במקדש
במלוה; הפקדש' לי כעשר גרס.
וגל גרס הכא בשטר חוב; אינה
מקודשת. ואפי' הנייר שזה פרועה

האיש מקדש פרק שני קידושין

מת.

המובחר שער חוב לאביבירו וחור ופחלו פחול. י"מ היינו טעמא דמחלו מחול משום דקנין שטר אינו אלא מדרבנן ולא אלאים להפקיע כח הראשון שלא יוכל למחול אותו וכן משמע בפרק מי שמת (ב"ב דף קמז:) דקנין שטרות אינו אלא מדרבנן^א (ב:).

כ"י קאמער רב בפקדון אב"ד במחלו
 פא. ווא"מ אמאי לא קאמער דכ"ע
 כי קאמער רב אפילו במחלו והכא מיירי
 במעמד שבעת וקמיפלגי בדשמואל
 דאמר אפי' יורש מחול אי"נ סביר
 כשמואל ובסמכה דעתה קא מיפלגי
 וכדאמר לעיל אלא מדלגא קאמער רב
 שמוע מיניה דאפי' שמואל מודה דהמקנה
 לחבירו במעמד שבעת שלשמן ומחלו אינו
 מחול והא דקאמר לעיל המוכר שטר
 חוב לחבירו וחזר ומחלו מחול היינו
 דוקא בשלשן היום בפנינו כשעה שמכר
 לו את המעשר: **א"י** מאי בשטר
 הוב האחרים ברא"מ איר"מ. ואם
 מאמר ומאי קושיא לישינ' דלעיל מיירי
 דאמר היום קני קך שטר וכל שעבודיה
 והכא מיירי דלא אמר ליה וי"ל שהיה
 חופס לדחוק מאחר שהלשונות שנים
 לומר שאינם כסגיגות אחד:

ורבנן מספקא דהו בר' (שליפוס וס' ולא גרס במילתיהו ואס' לאו אינה מוקדשת דהא אפילו ליכא צניזר שוק פטושה צריכה גט מספקא דשמהא עדי מסורה כדתי כר"א מספקא אמרת דלזין צריכה גט א"כ קאי כר"מ דאמר עדי חתומה כדתי מכל וכל וא"כ מלא היא (שדקלמר מספקא לכו כי כר"מ א"י כר' אצלנו:

שמין את הנייר ודוקא אליה
לדבק אמהי דשמן את
הנייר אבל לר"מ אפי' איכא צייר את
פרוטא אינה מקודשת לדמר עד
חתימה כרמי הקידושין ור"ת לדבק
אמהי שמין את הנייר אפילו כי ליכא
צייר וזה פרוטה מקודשת מספק
כרמי לעמוד לדמר עד מסירה
כרמי וי"ל דלזה מהני אם היה בו שום
פרוטא מקודשת קידושין גמורין אבל
אם אינו שום פרוטה אינה מקודשת
כי אם מספק להצריח גט אם נשאת
לנאמן: (ד"ר) **ע** ישנה לשבירות
מיתהלה יעד כותב אין לקדקד מעל
הדפסה דלא הוה למיכור ומתלה וכן
סוף דפא לא ידענא למימר ד"ע

אינה לשכירות: דל"ט מ"ט דמ"ז אינה מקודשת: אך י"ט להביל ראי' דהלכה דסיגה לשכירות מתחלה ועד סוף מהסיג דפי'ק דמסת' ע"ז (דף ט"ז) מנן הגיע לסיג

איר וחכ"א אינה מקודשת עד שיגיע ממון לידה או אותו ממון מכלל דר"ק סבר אינ' אותו ממון מקדשא אלא לאו בממון אחר ושמע מינה במקדש דכ"ע י"טשנה לשכירות מתחלה [ועד] סוף והוה קמיפלגי דמר סבר המקדש במלוה מקודשת ומר אינה מקודשת לא דכולי עלמא מקדש במלוה אינה לשכירות מתחלה ועד סוף קמיפלגי מר סבר אינה

אברהם שמקנה את עמלק לבשר זר: **כדי תהיה** מקדש בנולד
יו לך בשר פעולתך שהוצג משלה הוא: **אורח ממוין**. שיחזיר לה
 ר מכלל דבין ששאלו דקאמר ר"מ אף על פי שלא באו לידה
 וא מאי מלוה איכא דקאמר כולוה ישה לשכירות מתחלה ועד סוף
 עשיית המלאכה הלך כשמתחיל לה ההוא הוה לה מלוה למפרע:
 אינה

מקדשת. בשטר. אירוס, ולא בשטר חוב איירי. מקדשת. קרש דאי, ואנן דאמא
 וקבלתו דאירוס מתחם קרשין קמא אש בן שוה מרעטא. אלא מקדשת. דאי אלא
 הלכה בן אלעזר. וספספא דבשטר חוב בשטר חוב אש בן שוה מרעטא מקדשת מן דעתה
 כבסוד דבשטר מלוה מלני. ואקמא מיר דהואיל ואספקא משטר מלוה ואוקמנא בשטר קרש
 דעתה אלא ולא איירי. לשמה ושלא מדעתה. [בן ספספא לרו הלך שמיא את הניר וכו'.
 ונתנינן סוהם.]

המאמר המלא נמצא באתר www.nli.org.il (לחצו על הקישור)

עין משפט
גד מצוה

NE א מר פו מהל
 מהרה הלכה י
 סמך שפין קט טשיע חמ
 ב פו טפין כג
ז ב מר חס הלכה ח
 ופין וזלה ח
 נ סמך ח טשיע וס
 ספין יט וסמך קט טפין
 ח
ז פנ ר טשיע ח
 ט טפין ח
פד ה מר פול מהל
 נרדון הלכה טו
 טשיע ח טפין ח קל
 טפין ח נהרדס
פה ו טשיע ח טפין
 ח טפין ח
פו ז מר פיה מהלס
 ארסות הלך נ טשיע
 ח טפין ח טו

תורה אור השלם

ו. ויצאה מביתו והלכה
והיתה לאיש אחר
דברים כד כ

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן

[ומר סבר אשה נמי לא
 סמכה דעתה]. וספיקא דה"ל
 [אישת מי? דה"ל ה"ר]
 כהנים לא אכל סמכה ע"ה
 אינה מקדשת. אצ"ה
 דבא דמכח שלשת
 הלכה כר מאיר דא ר' אבהו
 לא שנו מקורן [ולש
 מהן] קנה לו דמי
 לסימניו אלא בעל ארבע
 ידי אר ירכיל מקדשת.
 והלכתא כמי שצמח אר
 כדאיתא בגיטין [ד' א.].
 ובמקדש דאצ"ה מליג.
 דר"ם [סב"ל] דאצ"ה
 דאצ"ה בשטר שוה פסוטה
 אינה מקדשת ודעת
 אמה לו על השטר. ור'
 אבהו כר אצ"ה לא
 בשטר שוה פסוטה [אצ"ה]
 מקדשת ודקדוש כמלה
 מקדשת. ורבנן
 מקדש כמלה אינה
 מקדשת. ומי דעתה נמי
 אשטרו ואי ש"ר כו

ר' ל'ה התקדשי לי בשטר זה
סמך, דהא מספקא להו [אין]
מי אניידא כדאויקמנא לרבנן
ין מולו מודו דבשטר מלה
שירם. אצעה [במדבר לא,
ה' כ"ב, ע"א].